

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: T. D. N.
pobytem na území ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha

proti

žalovanému: Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje,
sídlím K. H. Máchy 1266, 356 01 Sokolov,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2025, č. j. KRPK-77962-24/ČJ-2025-190022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 1. 10. 2025, č. j. KRPK-77962-24/ČJ-2025-190022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž byl žalobce zajištěn podle § 124b odst. 1 písm. c)

zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a umístěn do zařízení pro umístění cizinců (dále jen „ZZC“) za účelem vycestování. Doba zajištění byla stanovena na 60 dnů.

II. Žaloba

2. Žalobce v žalobě nejprve připomněl, že přicestoval na území České republiky v roce 2018 a pobýval zde na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání - tzv. zaměstnanecké karty dle ust. § 42g zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce požádal dne 30. 11. 2023 o prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění, řízení však bylo usnesením Ministerstva vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), ze dne 2. 7. 2024, č. j.: OAM-427-10/ZM-2024, zastaveno. Odvolání žalobce bylo rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 10. 2024, č.j. MV-122973-7/SO-2024, zamítnuto. Usnesením Městského soudu v Praze sp. zn. 2 A 53/2024, odkladný účinek žalobě proti tomuto rozhodnutí nebyl přiznán. O žalobě nebylo dosud rozhodnuto. Žalobci byla následně rozhodnutím Krajského ředitelství hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, ze dne 29. 4. 2025, č. j. KRPA-379203-34/ČJ-2024-000022-50, uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie a smluvních států. Odvolání bylo rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 30. 7. 2025, č. j. CPR-19099-4/ČJ-2025-930310-V244, zamítnuto. Usnesením Městského soudu v Praze sp. zn. 4 A 42/2025 ze dne 25. 9. 2025, které bylo právnímu zástupci doručeno do datové schránky dne 29. 9. 2025, nebyl žalobě přiznán odkladný účinek. O žalobě nebylo dosud rozhodnuto. Žalobce se dne 1. 10. 2025 dostavil ke Krajskému ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor cizinecké policie, aby řešil svou pobytovou situaci. Žalobce podal vysvětlení, následně žalovaná rozhodla o zajištění žalobce za účelem vycestování.
3. Žalobce v žalobě zdůraznil, že se dobrovolně dostavil k cizinecké policii neprodleně poté, co jeho právnímu zástupci bylo do datové schránky doručeno usnesení Městského soudu v Praze o nepřiznání odkladného účinku jeho žalobě. Žalobce si je podle svého tvrzení vědom, že mu uplynula doba k vycestování, nicméně mu přišlo logické vyčkat, zda jeho žalobě nebude odkladný účinek přiznán. Žalobce v této souvislosti poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2024, č. j. 50 A 7/2024-30, který uvádí: *„Za zcela nepřiléhavé považuje soud konstatování žalované, že „[v] jednání jmenovaného cizince spatřuje správní orgán naprosto zjevný úmysl se výkonu rozhodnutí o opuštění území i nadále vyhýbat, zejména úmysl čekat na soudní rozhodnutí o případném přiznání odkladného účinku, a proto nepřistoupil k aplikaci zvláštních opatření“ (viz druhý odstavec str. 4 napadeného rozhodnutí; potvrzení přidáno zdejším soudem). Soud na rozdíl od žalované nepovažuje vyčkávání na rozhodnutí o odkladném účinku podané žaloby za nikterak závadové jednání, ale naopak to shledává jako zcela logický přístup v situaci, kdy někdo usiluje o revizi negativního správního rozhodnutí zákonem předvídanými prostředky (tj. správní žalobou spojenou s návrhem podle § 73 s. ř. s.)*
4. Žalobce v žalobě poukázal na protokol o podání vysvětlení, v němž uvedl, že se k policii dobrovolně dostavil neprodleně po zjištění, že nebyl přiznán odkladný účinek jeho žalobě, neboť je připravený dobrovolně vycestovat, pouze potřebuje čas na

zakoupení letenky. Žalobce dále uvedl, že má v České republice rodinu, zejména svou manželku, paní T. T. H. H., nar. X., se kterou sdílí společnou domácnost na adrese P. Žalobce rovněž uvedl, že by byl schopen a ochoten složit tzv. finanční záruku dle ust. § 123c zákona o pobytu cizinců, a to ve výši 50.000 Kč. Žalobce rovněž ve vyjádření, které zaslal právní zástupce žalobce prostřednictvím e-mailu žalované, uvedl, že je ochoten částku navýšit, jelikož nevěděl, jaká výše finanční záruky by byla pro žalovanou akceptovatelná. Žalobce tak podle svého vyjádření poskytl žalované zcela konkrétní záruku, že vycestuje, žalovaná však tuto záruku smetla ze stolu s odůvodněním, že tato výše by na složení kauce byla zcela nedostatečná. Žalobce namítal, že v rámci podání vysvětlení mu nebyl položen žádný konkretizující dotaz, ani nebylo nijak řečeno, že by žalovaná tuto částku považovala za neadekvátní a příliš nízkou.

5. Žalobce v žalobě dále uvedl, že při podání vysvětlení také uvedl konkrétní adresu, na které se trvale zdržuje, jelikož zde žije se svou manželkou. Žalobce tak podle svého názoru poskytl další zcela konkrétní záruku, kde by po dobu případného řízení o správním vyhoštění přebýval. Žalovaný k tomu vyjádřil v napadeném rozhodnutí takto: *„Z jednání účastníka je patrné, že nerespektuje právní řád České republiky. Jmenovaný pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, za což mu byla uložena povinnost opustit území Evropské unie a smluvních států, tj. nemírnější forma rozhodnutí o navrácení. Účastník řízení uloženou povinnost nesplnil a nadále na území pobýval neoprávněně. Na základě výše uvedeného dospěl správní orgán k závěru, že účastník řízení vycestovat dobrovolně nehodlá (což jmenovaný i sám uvedl v protokolu o výsledku ze dne 01. 10. 2025) a uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se tak jeví jako zjevně neúčinné.“* Žalobce v žalobě toto rozporoval, neboť výslovně v rámci podání vysvětlení uvedl, že chce dobrovolně vycestovat, pouze odmítl na místě využít institutu dobrovolného návratu. Žalobce navíc poukazuje na skutečnost, že pokud by postačovalo odůvodnit zajištění cizince skutečností, že se nachází na území České republiky neoprávněně, nemusel by správní orgán v rozhodnutí o zajištění uvádět nic dalšího.
6. Žalobce v žalobě poukázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2024, č. j. 7 Azs 252/2024 - 31, který se týkal rozhodnutí o (pře)zajištění podle zákona o azylu, nicméně je možné ho plně aplikovat i při zajištění dle zákona o pobytu cizinců, jelikož se zabývá otázkou uložení zvláštních opatření: *„Důvodnou Nejvyšší správní soud shledal také kasační námitku stran nedostatečnosti posouzení možného účinného uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o zajištění bez dalšího konstatoval, že v daném případě nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Vycházel při tom z úvah vztahujících se k důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a ze skutečnosti, že se stěžovatel na území zdržoval nelegálně, přičemž neuposlechl povinnost opustit území. V této situaci nelze bez dalšího zcela rezignovat na alespoň základní úvahu o tom (odůvodnění toho), jak tyto okolnosti (důvody) souvisí s nemožností uložit cizinci zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Notabene v situaci, kdy se stěžovatel komunikaci a kontaktu s orgány veřejné moci dle svého tvrzení nevyhýbá a disponuje na území rodinným zázemím.“*
7. Žalobce v žalobě poukázal na své vyjádření před policejním orgánem, v němž uvedl, že je plně ochoten osobně se hlásit policii v době policií stanovené, jak nabízí ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: *„Dle bodu b) správní orgán uvádí, že na základě výše uvedených skutečností*

účastník řízení neskytá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Správní orgán tak uvádí, že tato podmínka zvláštního opatření, tedy povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, neskytá ze strany jmenovaného záruku, že bude podmínky opatření dodržovat, což je podloženo skutečností, že nectí zákony České republiky a zákona Evropské unie a smluvních států, jelikož pobývá na území v rozporu s rozhodnutím České republiky, vedeným pod č. j. KRPK-379203-34/CJ-2024-000022-50.“ Žalobce uvedl, že se k žalovanému dostavil zcela dobrovolně, neprodleně po zjištění, že jeho žalobě nebyl přiznán odkladný účinek, a má za to, že už jen tato skutečnost nasvědčuje tomu, že nemá žádný zájem na tom, aby se Policii České republiky vyhýbal, naopak spolupracuje a chce spolupracovat i do budoucna. Žalovaný však dobrovolné dostavení se žalobce zcela misinterpretoval na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: „Správní orgán může v tomto případě pouze dodat, že situace, kdy se účastník řízení dostaví již v době svého opakovaného neoprávněného pobytu v doprovodu svého zmocněného zástupce ke správnímu orgánu, se postupem času stala zavedenou praxí, přičemž v těchto případech je vždy argumentováno nepřiměřeností užitého postupu právě kvůli dobrovolnému dostavení se ke správnímu orgánu. Takový postup však nelze akceptovat, neboť je zjevnou formou obcházení zákona prostřednictvím zneužívání hlediska přiměřenosti a správní orgán vnímá toto jednání jako zcela účelové. Zmocněný zástupce účastníka řízení by si měl být, jako osoba znalá práva, vědom toho, že účastník řízení se nachází v nelegálním postavení a že jeho za následné dobrovolné dostavení se ke správnímu orgánu nemá potenciál jakkoli zhojit jeho protiprávní stav.“ Žalobce uvedl, že se nedomnívá, že jeho dobrovolné dostavení se ke správnímu orgánu hojí jeho neoprávněný pobyt, ale má za to, že vypovídá o jeho přístupu ke správnímu orgánu a ochotě spolupracovat.

8. Žalovaný podle žalobce nejenže rezignoval na zjištění bližších informací např. tím, že se by žalobce doptal konkrétními dotazy na věci, které mu nepřišly jasné či úplně zodpovězené, rezignoval rovněž na provedení výsledku jiných osob, např. manželky žalobce, na které v podání vysvětlení odkázal. Toto by podle názoru žalobce vyjasnilo pochybnosti žalovaného ohledně adekvátní výše finanční záruky či místa pobytu žalobce či jeho ochotě spolupracovat se žalovaným a pravidelně se u žalovaného hlásit. Žalovaný tak podle žalobce nesplnil svou povinnost zjistit skutkový stav v dostatečném rozsahu dle § 3 správního řádu.
9. Žalobce v žalobě citoval odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně nemožnosti užít zvláštních opatření za účelem vycestování cizince dle ust. § 123b: „K neuložení zvláštních opatření dle ustanovení § 123b zákona č. 326/1999 Sb., přistoupl správní orgán navíc zejména z důvodu nebezpečí opětovného nerespektování právních předpisů území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace účastníkem řízení. Oporou pro tento závěr je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016 pod č.j. 10 Azs 102/2016 – 56, z něhož vyplývá, že pokud cizinec neplní zákonem uložené povinnosti, tedy pobývat na území republiky pouze s oprávněním k pobytu, neskytá tedy záruku, že bude plnit povinnosti správním orgánem uložené. Konkrétně uvádí: „[37] Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců.““

10. Žalobce v žalobě rovněž poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2025, č. j. 2 A 2/2025- 35: *„Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případech zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011- 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon správního vyhoštění, resp. vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.“* Žalobce měl za to, že žalovanému prokázal, že v jeho případě postačuje uložení zvláštních opatření, jelikož se žalovaným zcela spolupracuje.
11. Žalobce v žalobě také uvedl, že si je vědom znění § 125 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *„Oznámením rozhodnutí o zajištění podle § 46a zákona o azylu se dosavadní rozhodnutí o zajištění podle tohoto zákona ruší.“* Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 Azs 158/2020-22, č. 4130/2021 Sb. NSS, jehož právní věta zní: *„Nelze-li se u soudu domoci vyslovení nezákonnosti rozhodnutí o zajištění cizince policií podle § 125 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, protože oznámením nového rozhodnutí o zajištění nebo o prodloužení doby trvání zajištění cizince (rozhodnutí o „přezajištění“) se dosavadní (původní) rozhodnutí o zajištění ruší, je taková vnitrostátní úprava neaplikovatelná pro rozpor s právem Evropské unie, a to s čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES (návratová směrnice) a s čl. 6 a čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie. Oznámením rozhodnutí o „přezajištění“ cizince tak není původní rozhodnutí o zajištění cizince ze zákona zrušeno, a proto neodpadne předmět řízení a není důvod žalobu odmítnat podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.“*

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že dne 06. 12. 2024 se žalobce dobrovolně dostavil na adresu Krajského ředitelství hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, kde bylo zjištěno, že pobýval na území České republiky od roku 2018 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností do 31.12. 2023. Dne 30. 11. 2023 podal žalobce žádost o prodloužení pobytu za účelem zaměstnání, avšak jeho žádost byla zamítnuta. Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu s návrhem na přiznání odkladného účinku žaloby, který však žalobě nebyl přiznán a o žalobě jako takové nebylo zatím rozhodnuto. Žalobce měl lhůtu k vycestování 30 dnů, tedy nejpozději do 15. 11. 2024, což však neučinil. S žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, které bylo následně překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území EU a smluvních států č. j. KRPA-379203- 34/ČJ-2024-000022-50 a to z důvodu, že žalobce pobýval na území České republiky od 16. 11. 2024 do 06. 12. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem

Evropské unie a důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Rozhodnutí bylo doručeno právnímu zástupci žalobce dne 5. 5. 2025. Současně se podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovila doba k vycestování z území EU a smluvních států do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutím č. j. CPR-19099-4/ČJ-2025-930310-V244 odvolání zamítlo a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdilo. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 31. 07. 2025. Žalobce si prostřednictvím svého právního zástupce podal k Městskému soudu v Praze proti tomuto rozhodnutí žalobu s návrhem na přiznání odkladného účinku žaloby. Městský soud vydal dne 25. 09. 2025 usnesení č. j. 4 A 42/2025-26, kterým odkladný účinek žalobě nepřiznal. Uvedené usnesení nabylo právní moci dne 29. 09. 2025, přičemž ve věci samotné nebylo do dnešního dne rozhodnuto. Žalobci byla stanovena lhůta k vycestování, a to od 01. 08. 2025 do 30. 08. 2025, přičemž výjezdní příkaz č. AKT0497935 byl žalobci vydán s platností od 14. 8. 2025 do 30. 08. 2025. Žalobce rozhodnutí o povinnosti opustit území EU a smluvních států nadále nerespektoval a od 31. 08. 2025 do 1.10. 2025 pobývá na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a v rozporu s vydaným rozhodnutím o povinnosti opustit území EU a smluvních států.

13. Podle žalovaného žalobci byla uložena povinnost opustit území EU a smluvních států z důvodu nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života, tj. nejmírnější forma rozhodnutí o navrácení. Žalobce uvedenou povinnost přesto nesplnil a nadále na území pobýval neoprávněně. Vyčkával na rozhodnutí soudu o jeho odkladném účinku, ačkoli již mu nesvědčilo žádné oprávnění k pobytu na území, a navíc nebyl ani na případné rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žaloby připraven neprodleně vycestovat a nepodnikl žádné kroky směřující k vycestování. Žalobce má evidovaný aktivní záznam o navrácení v Schengenském informačním systému (dále jen „SIS1“) dle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání SIS při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí ze dne 29. 04. 2025, žádající stát Česká republika, Schengen ID: 0016.02/000009979387/0000/0001.01. Žalobci byla uložena povinnost opustit území EU a smluvních států a byla stanovena doba k vycestování do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Proti rozhodnutí si žalobce podal odvolání. Rozhodnutím Ředitelství cizinecké policie, které nabylo právní moci dne 31.7.2025, bylo rozhodnutí o povinnosti vycestovat potvrzeno. Žalobce si podal k soudu žalobu o přiznání odkladného účinku, kterou soud zamítl. Od 31. 08. 2025 do 1.10. 2025 pobývá na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a v rozporu s vydaným rozhodnutím o povinnosti opustit území EU a smluvních států.
14. Podle žalovaného skutečnost, že se žalobce v doprovodu svého právního zástupce v době svého opakovaného neoprávněného pobytu dobrovolně dostaví k žalovanému, se jeví jako zcela účelové, nikoliv jako ochota žalobce spolupracovat a nevyhýbat se kontaktu s žalovaným. Postupem času se však stává zavedenou praxí argumentovat nepřiměřeností užití povinnosti opustit území právě z důvodu „dobrovolného dostavení se“ k žalovanému. Takový postup však nelze akceptovat, neboť je zjevnou formou obcházení zákona prostřednictvím zneužívání hlediska přiměřenosti.
15. Žalovaný je ze své pozice povinen předcházet trestné činnosti a činnosti, která není v souladu se zákonem. Z jednání žalobce je zřejmé, že není oprávněn k pobytu na

území EU a smluvních států. Žalobce doposud svoji pobytovou situaci na území neřešil a nadále zde setrval, a to i přes skutečnost, že si je vědom toho, že mu bylo Českou republikou uloženo návratové rozhodnutí, a to rozhodnutí o povinnosti opustit území EU a smluvních států, což je nejmírnější forma opatření, jakou lze pobyt bez platného oprávnění k pobytu vyřešit. Žalobce si mohl podat žádost o stanovení nové doby k vycestování, což neučinil a nezajistil si ani letenku, aby doložil, že má skutečný úmysl odcestovat. Tvrzení žalobce, že „je připravený opustit území dobrovolně, avšak pouze potřebuje čas na zakoupení letenky“, je v rozporu se skutkovým zjištěním týkajícího se pobytové historie žalobce svědčící o nevěli vycestovat a splnit tak nejmírnější opatření v podobě opustit území EU a členských států. Žalovaný je tedy názoru, že existuje reálná obava, že se žalobce rozhodnutí o povinnosti opustit území EU a smluvních států nepodrobí ani v budoucnu.

16. Dále podle žalovaného důležitým vodítkem pro posouzení možnosti uplatnit zvláštní opatření věci je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9. 2014 č.j. 9 Azs 192/2014 - 29, podle kterého „za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a je proto rozhodováno o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, je v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil namísto jeho zajištění k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území dle ust. § 123b téhož zákona.“ Přestože se uvedený rozsudek týká zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, lze ho dle názoru žalovaného rozumně aplikovat i na obdobný případ zajištění žalobce za účelem vycestování podle ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
17. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování z území:
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území,
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené,
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
18. K bodu a) ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalovaný uvádí, že žalobce se zdržuje s manželkou na adrese P. Žalobce však pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, za což mu byla uložena povinnost opustit území EU a smluvních států, tedy nejmírnější forma rozhodnutí o navrácení. Žalobce i tak uloženou povinnost nerespektoval a nadále na území pobýval neoprávněně. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobce dobrovolně vycestovat nehodlá (ačkoli to žalobce uvedl v protokolu o výsledku ze dne 1. 10. 2025, neučinil k tomu žádné kroky) a uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § ust. 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se tak jeví jako zjevně neúčinné.

19. K uložení zvláštního opatření dle bodu b) ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalovaný uvádí, že žalobce v rámci podání vysvětlení dne 1.10. 2025 v čase od 14:57 hod do 15:30 hod uvedl, že je schopen a ochoten složit tzv. finanční záruku ve výši 50.000,-Kč. Institutu dobrovolného opuštění využít nechce, neboť si letenku zařídí sám. Žalobce rovněž ve vyjádření zaslaném právním zástupcem žalobce prostřednictvím emailu žalovanému téhož dne v čase 14:43 hod (tedy před podáním vysvětlení žalobce) uvedl, že nabídnout je v tuto chvíli schopen peněžní prostředky ve výši 50.000,-Kč a že je ochoten případně částku navýšit. Na toto správní orgán reagoval v protokolu o podání vysvětlení, kdy položil žalobci přímo otázku, jakou nejvyšší finanční částku je schopen doložit v případě, že by správní orgán mu uložil složit finanční záruku. Na toto žalobce uvedl, že je schopen doložit částku ve výši 50 000,- Kč. Dodal, že by mu mohla půjčit manželka, kamarádi, nebo sestra manželky, nějaké peníze má i on sám (částku, kterou disponuje on sám, však neuvedl). Žalovaný k tomu dodává, že žalobce nyní pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu, nemůže tudíž na území být zaměstnaný ani vykonávat legálně výdělečnou činnost, s tím souvisí i omezení jeho práv a zhoršení jeho postavení např. v oblasti nejen zaměstnanosti, ale i sociálního zabezpečení, zdravotního pojištění atd. Ohledně manželky uvedl, že stále studuje. K sestře manželky uvedl, že na území České republiky podniká. Blíže však nespecifikoval, jakou případnou finanční částku mu může manželka či švagrová půjčit. Žalovaný má tak za to, že takové tvrzení není v daném okamžiku konkrétní a jasně srozumitelné, o které se žalovaný může opřít a spoléhat na ně. Nabídku žalobce nelze tak považovat za adekvátní, a to jednak s ohledem na pobytovou historii žalovaného, tak s ohledem na přesně stanovená kritéria, jako jsou například náklady za zprostředkování eskorty dvou policistů, obstarání letenky eskortujícím policistům včetně zpáteční letenky, samotná letenka žalobci, náklady na ubytování v daném státě eskortujícím policistům či náklady na stravu. V případě žalobce žalovaný stanovil výši finanční záruky na 198 820,- Kč. Dále ustálená judikatura vyžaduje, aby cizinec předložil žalovanému „konkrétní a dostačující“ určité tvrzení, o které by mohl žalovaný svou úvahu o aplikaci zvláštního opatření ve složení peněžních prostředků v jeho případě opřít“. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7. 2017, č.j. 1 Azs 94/2017-28, rozsudek ze dne 2.10. 2016, č.j. 10 Azs 102/2016-56 a rozsudek ze dne 20.1. 2022, č.j. 10 Azs 388/2021-41. Jestliže však žalobce v podání vysvětlení uvede, že nejvyšší finanční částku, kterou je schopen složit, je 50 000,- Kč, a bez ohledu na to, že jeho právní zástupce uvede před sepsáním protokolu o podání vysvětlení, že je schopen opatřit i vyšší částku a blíže ji nespecifikuje, hodnotil toto jeho tvrzení žalovaný jako neurčité. Výše finanční záruky má odpovídat předpokládaným nákladům vycházejících z přesně stanovených výše uvedených kritérií, kterým finanční záruka ve výši 50.000,-Kč neodpovídá, když pouhá jednosměrná letenka do Vietnamu stojí 22.000,-Kč. Žalovaný má tak za to, že na email poslaný právním zástupcem plně reagoval (již výše uvedenou otázkou na výši finanční záruky v protokolu o podání vysvětlení). Žalovaný vyhodnotil, že finanční záruka ve výši 50.000,-Kč je nedostačující a je zde důvodná obava, že by v daném případě žalobce z území nevycestoval.
20. Žalovaný ve svém vyjádření dále poukázal na to, že pokud již žalobce vyvinul úsilí a dobrovolně se v doprovodu svého právního zástupce dostavil k žalovanému za účelem složení předpokládané finanční záruky a prokázání skutečného úmyslu z území České republiky vycestovat, mohl svůj úmysl prokázat např. již zakoupenou či zamluvenou letenkou, výpisy z účtu potvrzujícími dostatečné finanční prostředky

na složení finanční záruky apod., nikoliv jen „pouhým tvrzením, že si letenku teprve obstará. Žalobce nepodnikl žádné kroky nejen k vycestování, ale nepodal si ani žádost o stanovení nové doby k vycestování, aby tak případně zamezil svému nelegálnímu pobytu na území do doby, dokud nebude rozhodnuto o odkladném účinku žaloby. Žalobce nemohl v tomto případě legitimně očekávat, že jeho žalobě bude přiznán odkladný účinek, neboť z povahy věci a z dosavadní judikatury nevyplývá, že by v jeho případě byly splněny podmínky k jeho přiznání. Zde je na místě připomenout, že v tuto chvíli byl již žalobce obeznámen, že mu odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí Ředitelství cizinecké policie o povinnosti opustit území EU a smluvních států nebyl přiznán, a přesto dle žalovaného žádné aktivní kroky k vycestování neučinil. Opětovně žalovaný uvádí, že žalobci byl nabídnut institut dobrovolného návratu, který žalobce v rámci provedeného podání vysvětlení odmítl. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce nemá skutečný úmysl z území České republiky dobrovolně vycestovat, a proto by uložení zvláštního opatření nesplnilo svůj účel. Správnost úsudku žalovaného je o to více zřejmá i z následného jednání žalobce, který po svém umístění do zařízení pro zajištění cizinců využil svého práva a podal si dne 3.10. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Tímto jednáním fakticky potvrdil, že jeho skutečným záměrem nebylo dobrovolné vycestování z území České republiky, ale naopak setrvání na jejím území jinou právní cestou. Tento krok tak pouze podtrhuje závěr žalovaného, že uložení zvláštního opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců by nebylo účelné a že zajištění žalobce bylo v dané situaci jediným prostředkem, jak zajistit výkon rozhodnutí.

21. Při určení výše finanční záruky ve výši 198. 820,-Kč žalovaný přihlédl k ceně letenky do Vietnamu pro žalobce a k cenám letenek pro cestu do Vietnamu a zpět na území České republiky pro dva eskortující policisty (určení cestovního do ciziny provádí ředitel Ředitelství služby cizinecké policie tak, že zjišťuje cenu letenky do cílového státu a z cílového státu na území České republiky vždy k 1. pracovnímu dni kalendářního měsíce na internetu u nejméně dvou leteckých dopravců, jsou-li k dispozici, přičemž přihlédně k aktuálním cenám na trhu letecké přepravy; přitom dbá na to, aby byla letenka na přímý let do cílového státu do hlavního města, popřípadě do správního střediska závislého území; ke zvláštním bonusům ceny letenky nepřihlíží) - momentálně je cena letenky do Vietnamu stanovena na 22 000,- Kč, přičemž celková suma činí tedy 110 000,- Kč. Dále k tomu žalovaný přičetl náklady na stravu a ubytování v policejní cele nebo v zařízení pro zajištění cizinců, které činí částku 7 260 Kč (5 1 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 447/2005 Sb.), tj. v délce 30 dnů. Přičtena byla rovněž výše průměrného hodinového služebního příjmu policisty v délce 4 dnů podle interního aktu řízení o nákladech za policejní průvozy (ČI. 3 odst. 2 pokynu náměstkyně ministra vnitra č. 16/2000, stanovování nákladů za policejní průvozy - 485,- Kč za hodinu), tedy celkem 46 560,- Kč. Zahrnuty byly i náklady na ubytování eskortujících policistů v cílovém státě eskorty, které činí 5 000 Kč, tj. v délce 4 dnů. Zohledněny byly i možné vedlejší nepředvídatelné výdaje, které činí 30 000 Kč, např. náklady na nepředpokládané čekání na letecký spoj v cizině, neodkladné zdravotní ošetření.
22. K bodu c) a d) § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalovaný uvádí, že na základě výše uvedených skutečností žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené či plnit povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem

provedení pobytové kontroly, když se v minulosti opakovaně vyhýbal povinností uloženým žalovaným, ani neučinil aktivní kroky, které by vedly k jeho vycestování.

23. Žalovaný ve svém vyjádření dále uvedl, že při hodnocení toho, zda uložením zvláštního opatření nebude mařeno rozhodnutí o povinnosti opustit území EU a smluvních států, je možno lišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o povinnosti opustit území EU a smluvních států, a situaci, kdy je rozhodnutí o povinnosti opustit území EU a smluvních států již vykonatelné a stanovena lhůta k vycestování (v případě žalobce stanovena lhůta k vycestování od 01. 08. 2025 do 30. 08. 2025, výjezdní příkaz č. AKT0497935I vydán s platností od 14. 8. 2025 do 30. 08. 2025), přičemž žalobce území České republiky neopustil, ačkoliv k tomu byl povinen, a dále po dobu od 31.8. 2025 do 1.10.2025 pobýval na území České republiky neoprávněně. Žalobce tak již opakovaně nevycestoval v době stanovené k vycestování, neboť i rozhodnutím Ministerstva vnitra mu byla lhůta k vycestování stanovena, a to ve lhůtě 30 dnů, tedy nejpozději měl vycestovat do 15. 11. 2024, což však neučinil. Je tedy zcela zjevné, že případ žalobce je situace odlišná v tom smyslu, že již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se žalobce postavil ke své povinnosti opustit území EU a smluvních států. Obdobným případem ve věci rozhodnutí o správním vyhoštění se zabýval Nejvyšší správní soud (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.7. 2013 č.j. 9 As 52/2013-34 či ze dne 15.2. 2017 č.j. 2 Azs 281/2016- 50).
24. Podpůrně lze podle žalovaného odkázat i na závěr Ústavního soudu, který činil při hodnocení ústavnosti ust. § 124 zákona o pobytu cizinců, na jehož základě byl stěžovatel zajištěn, v nález ze dne 12.5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, publikovaném pod č. 229/2009 Sb. a jako N 115/53 SbNU 427, Ústavní soud v bodu 126 konstatoval, že *„je zcela v dispozici samotného cizince, zda se chce vyhnout svému zajištění tím, že z území České republiky dobrovolně vycestuje. Pokud tak neučiní, dává zřetelně najevo, že je ochoten strpět omezení osobní svobody zajištěním, a to za podmínek stanovených tuzemským právním řádem.“*
25. Z výše uvedeného tedy podle žalovaného jasně vyplývá, že rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce za účelem vycestování z území EU a smluvních států není automatismem, ale důsledkem předchozího jednání žalobce v podobě nerespektování povinnosti, která mu byla rozhodnutím žalovaného uložena. Skutečnost, že se následně žalobce dostavil v doprovodu svého právního zástupce k žalovanému, je pouhé „protahování řízení“, které svědčí o snaze setrvat na území EU a smluvních států, a to i přesto, že žalobce již mohl z území České republiky dobrovolně vycestovat a poté znovu požádat o pobytové oprávnění. O jeho snaze setrvat na území svědčí i skutečnost, že si žalobce ihned po zajištění za účelem vycestování z území EU a členských států zažádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice dle zákona o azylu.
26. Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 02. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 36, je třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 08. 2022, č. j. 5 Azs 390/2020-35).
27. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že se dopodrobna zabýval výše uvedenými poměry

žalobce, stejně tak i dopady do jeho soukromého a rodinného života. Sám žalobce v protokolu o podání vysvětlení uvedl, že nenastaly v jeho rodinném a soukromém životě žádné nové skutečnosti, oproti stavu, kdy s ním bylo vedeno řízení o povinnosti opustit území EU a smluvních států. Žalobce je dospělá svéprávná osoba, ve věku X. let. Je ženatý, přičemž manželka stále studuje. Je bezdětný. V České republice nemá žalobce ekonomické vazby, nemá zde žádné závazky či pohledávky. Svůj zdravotní stav charakterizoval jako dobrý. Přiměřenost dopadů při provádění směrnice 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (uveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie č. L 348/98-107 ze dne 24. 12. 2008) (dále jen „návrátová směrnice“) byla pečlivě posuzována a zkoumána v rozsahu vyžadovaném Čl. 5 návratové směrnice v řízení o přijetí rozhodnutí, kterým byla žalobci poskytnuta přiměřená lhůta k dobrovolnému opuštění území EU a smluvních států, tj. č.j. KRPA-379203-34/ČJ-2024-000022-50 ze dne 29. 04. 2025, a žalovaný v této souvislosti odkazuje na odůvodnění uvedeného rozhodnutí o navrácení. Žalovaný v rozhodnutí o povinnosti opustit území EU a smluvních států náležitě posoudil ve svém rozhodnutí dopad tohoto rozhodnutí na soukromé a rodinné vazby účastníka.

28. Žalovaný shrnuje, že vydání rozhodnutí o zajištění žalobce považuje za zcela vhodné a přiměřené opatření. Žalobce se může vrátit do domovského státu a je to pro něj bezpečná země, žádné nebezpečí mu tam nehrozí. Žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že výkon návratového rozhodnutí nebude moci být realizován, dosud nebyly zjištěny. Žalovaný při této své úvaze zhodnotil rodinné a soukromé poměry, které má žalobce na území, kdy po posouzení okolností případu dospěl k závěru, že tímto rozhodnutím dojde k přiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. V neposlední řadě k tomuto žalovaný uvádí pouze to, že žalobce musí vycestovat na dobu nezbytně nutnou, tedy na dobu, než si zařídí pobytové oprávnění a následně se na území může opětovně vrátit. Odloučení žalobce od jeho manželky je tak závislé pouze na jeho vlastní iniciativě. Manželka žalobce ho navíc může v jejich domovském státě navštívit, ona sama je vietnamské státní příslušnosti. Oba mají ve Vietnamu rodinu, u které mohou po dobu jejich pobytu ve Vietnamu pobývat. Žalovaný rovněž poukazuje na současné možnosti komunikace ulehčené moderními komunikačními prostředky, které mohou v reálném čase přenášet jak zvuk, tak obraz, na dobu nezbytně nutnou a tímto tak osobní kontakt mezi blízkými suplovat.
29. Rozhodnutí o zajištění dle žalovaného je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování platných zákonů na straně jedné a zájmem žalobce na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. V souvislosti se zajištěním žalobce považuje žalovaný za nezbytné zdůraznit zejména zájem společnosti na zachování veřejného pořádku a z něho vyplývající zájem na tom, aby zájmy chráněné zákony nebyly porušovány, rozhodnutí státních orgánů byla respektována, nebyla mařena a jejich výkon probíhal hladce. S ohledem na to je nezbytné vyzdvihnout také zájem státu a společnosti na ochraně suverenity a nedotknutelnosti území, zájem na vysoké účinnosti při výkonu rozhodnutí o navrácení vydaných členskými státy a efektivní mezinárodní policejní spolupráci v boji proti jakékoliv přeshraniční trestné činnosti, nedovolenému přistěhovalectví a

ostatním formám kriminality, které jsou závažnou hrozbou pro vnitřní bezpečnost a veřejný pořádek. Současně je v zájmu všech států, které zrušily ochranu vnitřních hranic, aby práva na volný pohyb osob nezneužívali cizinci, kteří nesplňují podmínky pro vstup a pobyt na území smluvních států, a ti cizinci, kteří jsou nežádoucími osobami zařazenými v informačním systému smluvních států nebo jsou evidováni v evidenci nežádoucích osob.

30. Jelikož povinnost návratu nebyla během lhůty pro dobrovolné vycestování žalobce, splněna, bylo dle žalovaného ve smyslu čl. 8 a 15 návratové směrnice ze strany policie přijato nezbytné opatření (zajištění za účelem vycestování), které zcela naplnilo svůj smysl i účel a současně způsobí minimální dopady do soukromého a rodinného života žalobce.
31. V případě žalobce je nezbytně nutné přikročit k zajištění ve smyslu ust. § 124b odst. 1 písm. c) ve spojení s ust. § 124b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť nebylo možné uskutečnit vycestování žalobce ve lhůtě stanovené ust. § 124b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to zejména z důvodu zajištění přepravního dokladu pro vycestování (letenky, jízdenky).
32. Žalovaný konstatuje, že v řízení o zajištění jde pouze o vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se žalobce bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci vycestování z území (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11. 2011 č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.8. 2019 č. j. 3 Azs 193/2018-25). Při rozhodování o zajištění cizince je správní orgán povinen možné překážky realizace vyhoštění (vycestování) ve smyslu ust. § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vypořádat toliko předběžně. Nelze očekávat, že toto posouzení bude kvalitativně zcela srovnatelné s hodnocením, jež provádí Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku, které vydává podle § 120a téhož zákona pro účely samotného řízení o správním vyhoštění (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.5. 2016 č. j. 5 Azs 5/2016-51, ze dne 10.5. 2017 č. j. 2 Azs 43/2017-24 nebo již citovaný ze dne 23.8. 2019 č. j. 3 Azs 193/2018-25).
33. Před samotnou aplikací institutu zajištění žalovaný podle svého vyjádření důsledně zvážil, zda zajištěním bude naplněn jeho účel, zda vycestování žalobce do Vietnamu je reálně možné a zda může být realizováno tak, jak ukládá zákon. Obligatoří součástí výroku rozhodnutí o zajištění, která má povahu vedlejšího ustanovení, bylo určení doby trvání zajištění (§ 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79; přístupné na <http://echr.coe.int>). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení Federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb., ve znění pozdějších změn). Doba trvání zajištění byla v souladu s ust. § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Při rozhodování o době trvání zajištění přihlížel žalovaný zejména k předpokládané složitosti přípravy vycestování žalobce. Jeli to nezbytné k pokračování přípravy vycestování cizince, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. Stanovená doba trvání zajištění dle názoru žalovaného

odpovídá okolnostem daného případu a je stanovena tak, aby odpovídala časovému úseku, který je nezbytně nutný k zabezpečení vycestování žalobce vietnamské státní příslušnosti ve skutkově shodných nebo podobných případech. Je rovněž v souladu s ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro zajištění cizince, a to na 180 dní. Doba zajištění tedy byla stanovena tak, aby vycestování žalobce bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. V rámci přípravy vycestování žalobce bude třeba komunikovat se zastupitelským úřadem Vietnamu, bude třeba zabezpečit letenku do země původu, popř. jej přihlásit do návratové operace v systému FAR, zajistit policejní eskortu, opatřit víza pro tuto eskortu, požádat o součinnost na letišti pro eskortující policisty a zajistit jim ubytování. Na základě svých zkušeností žalovaný odhaduje, že provedení všech těchto specifikovaných úkonů zabere dobu nejméně 60 dnů.

IV. Posouzení věci soudem

34. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
35. Podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění nebo trestu vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie, Islandskou republikou, Lichtenštejnským knížectvím, Norským královstvím nebo Švýcarskou konfederací zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění nebo nevycestoval z území na základě výzvy soudu k vycestování podle trestního řádu.*
36. Podle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění..*
37. V projednávané věci je dle názoru soudu zřejmé, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců a žalobce zajistil proto, že žalobce se na území České republiky pohyboval opakovaně neoprávněně, přestože mu bylo uloženo návratové rozhodnutí - rozhodnutí o povinnosti opustit území EU a smluvních států, které nabylo právní moci 31. 07. 2025 a následně bylo vykonatelné po uplynutí lhůty stanovené k vycestování, tj. do 31. 8.2025. Rovněž nelze opominout, že v době, kdy byl žalobce zajištěn, již nabylo právní moci i rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o opuštění republiky.
38. Soud neshledal pravdivým tvrzení žalobce v žalobě, že by žalovaný přistoupil k zajištění žalobce pouze na základě jediné skutečnosti, kterou je nelegální pobyt žalobce na území ČR. Naopak ze žalobou napadeného rozhodnutí i z výše cit. vyjádření žalovaného k žalobě jednoznačně vyplynulo, že žalovaný zvážil celý souhrn konkrétních okolností případu, tedy zabýval se individuálním posouzením věci. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že přístup žalobce svědčí jednoznačně o jeho snaze nevycestovat dobrovolně z území ČR a nadále nerespektovat vydané pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR a smluvních států.

39. Skutečnost, že žalobce se ve dnech 6. 12.2024 a 1. 10. 2025, tj. vždy po uplynutí lhůty k vycestování, tzn. opakovaně, namísto aby skutečně vycestoval, dostavoval ke správnímu orgánu (a to pokaždé k jinému) údajně řešit svou pobytovou situaci, přičemž také při podání vysvětlení dne 1. 10. 2025 výslovně odmítl využít institutu dobrovolného návratu a současně tvrdil, že potřebuje další čas na zakoupení letenky, jednoznačně dle názoru soudu svědčí o tom, že nadále žalobce nehodlá respektovat uloženou povinnost k vycestování za účelem opatření nového legálního oprávnění k pobytu na území ČR
40. Z těchto okolností je dle závěru soudu zřejmé, že podmínky zajištění žalobce ve smyslu výše cit. ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly splněny.
41. Soud také, stejně jako žalovaný, neshledal důvody pro uplatnění zvláštních opatření dle § 123b zákona č. 326/1999 Sb., neboť je z jednání žalobce zřejmé, že nadále nemá v úmyslu respektovat uložené návratové rozhodnutí a z území ČR nehodlá vycestovat.
42. Podkladem pro tento závěr je zejména okolnost, že žalobce v protokolu o podání vysvětlení ze dne 1. 10. 2025 uvedl, že již „byl informován svým právním zástupcem, že jeho žaloba byla zamítnuta a že musí vycestovat“, přesto správnímu orgánu žádné konkrétní kroky vč. termínu vycestování neuvedl, institut dobrovolného návratu odmítl a pouze jeho právní zástupce, stejně jako v žalobě, zdůrazňoval existenci dalších probíhajících soudní řízení, která žalobce vede (o pobytové oprávnění a proti rozhodnutí o povinnosti opustit území). V rámci uvedených soudních řízení však již byly zamítnuty návrhy žalobce na přiznání odkladného účinku žalob, a proto neskončení těchto řízení nezakládá žalobci žádné oprávnění k pobytu, a nelze se na ně odvolávat.
43. Dle závěru soudu žalobce tedy opakovaně pobývá na území po uplynutí lhůty k vycestování, aniž by činil jakékoli konkrétní kroky ke skutečnému opuštění území, a pouze se snaží oddálit vycestování podáváním různých opravných prostředků.
44. Soud se ztotožnil se žalovaným v názoru, že uplatnění zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců na základě výše uvedených skutečností žalobce nelze považovat za dostatečně účinné, když se žalobce v minulosti opakovaně vyhýbal povinností uloženým žalovaným, ani neučinil aktivní kroky, které by vedly k jeho vycestování. Pouhé tvrzení žalobce, že se bude zdržovat na adrese, kde žije jeho manželka, a že se bude hlásit správnímu orgánu, neskýtá záruku, že žalobce by po uložení některého ze zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců toto dodržel a začal by spolupracovat se správními orgány na svém návratu do vlasti.
45. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, jenž říká: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“ S ohledem na výše vyřčené nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobce již správní řízení mařil, nerespektoval pravomocné rozhodnutí o vyhoštění a z území ČR nevycestoval, přestože mu opakovaně byla stanovena lhůta k vycestování. Tedy nelze z ničeho

dovodit, že nyní začne žalobce spolupracovat se správním orgánem na realizaci svého vycestování.

46. Odůvodnění nepřijetí finanční záruky ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) a § 123c zákona o pobytu cizinců žalobce v na padaném rozhodnutí považuje soud za přezkoumatelné a logické, neboť z protokolu o podání vysvětlení je zřejmé, že žalobce byl dotázán, jakou nejvyšší částku je schopen jako záruku složit, a výslovně uvedl 50.000,-Kč. Tvrzení obsažené v žalobě, že žalobce byl připraven složit vyšší finanční záruku, je v rozporu s vyjádřením žalobce do protokolu ve správním řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně rozepsal náklady spojené s nuceným vycestováním žalobce ve výši téměř 200.000,-Kč a vysvětlil, že částka nabízená žalobcem je ve vztahu k těmto nákladům zcela nedostačující, a proto ji nelze přijmout jako finanční záruku ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) a § 123c zákona o pobytu cizinců.
47. Soud neshledal ani porušení ust. § 3 správního řádu, neboť skutkový stav byl dle názoru soudu zjištěn správním orgánem dostatečně, a to z obvyklých podkladů. Správní orgán vycházel zejména z protokolu o podání vysvětlení žalobcem ze dne 1. 10. 2025, z rozhodnutí správních orgánů a z lustrací v evidencích žalovaného. Rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení, tudíž není důvodným tvrzení žalobce v žalobě, že před tímto rozhodnutím mělo být prováděno další dokazování, např. výslech jeho manželky. Skutkový stav byl dle názoru soudu zjištěn bez důvodných pochybností a žalobce se v rámci řízení měl možnost vyjádřit při podávání vysvětlení před správním orgánem.
48. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náhrada nákladů řízení

49. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 20. října 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně